

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 11 листопад 2018

Володимир СОЛОНЬКО (тема Юрія ІЩЕНКА)

ПО ЖМЕНІ

Чому державній свиті
Так хочеться кредитів?

Бо з них хоча б по маленькій жмені
Можна поцупити до власної кишені.

Про тих, в чий кишенях справді вітер свище,
Згадають перед виборами вище.

Вкотре виясняють в уряді стосунки,
Туди-сюди тасують старі файли:

На кого б це списати власні прорахунки?
Кого б зробити цапом-відбувайлом?

У ПОЛОНІ

Поки країна у полоні траншів,
Марно чекать від уряду реваншів.
Уся державна челядь сита
Біля державного корита.
В народі кажуть недарма:
В заможного з бідняком
Дружби нема.

ГАЙКИ

У кредиторів правила прості,
Зате круті:
Тим, хто у ролі попрошайки,
Щораз тугіш закручувати гайки.

Аркадій МУЗИЧУК.

ШЕФ

У влади нашої є шеф –
Його величність МВФ.
Шефство його людям щороку
Усе частіш вилазить боком.

ЯК ВОНО Є...

У кожної палиці свій кінець.

Жінка в соку – на десерт холостяку.

Перед ким поклони б'єш,
на того і горб гнеш.

Чим тупіший кут зору, тим ширший кругозір.

На пам'ять надійся, а сам поспитай.

У кожній порції свої пропорції.

Посієш сумнів – пожнеш слабкість.

Краще в душі з Христом,

аніж на шиї з хрестом.

Засох би народ, якби не город.

Порожня голова гучніше дзвенить.

Двом дупам на одній гілці не всидіти.

Хто любить господаря, той має
любити і його собаку.

Зіновій ГАРТ.

м. Слов'янськ
Донецької області.

Анатолій КІЗЛОВ

Пишу ці рядки останнього осіннього місяця
уже колишнього 2018 року.

В моїй квартирі таки потеплішало. Опалювальні батареї, звісно, далеко не в розпеченому стані, як було колись починаючи з 15 жовтня – святого дня, коли по всій Україні оживали котельні й несли своїми трубами життєдайні градуси і дитсадкам, і лікарням, і школам, і житловим будинкам та їхнім закоцублим од холоду мешканцям. Одначе й те, що маємо тепер, дуже радує нас із дружиною. Позаяк цьогорічна осінь видалася дивною та оригінальною.

Оригінальність і дивність, як усі пам'ятають, полягає в тім, що досить ранні холоди швидко вистудили кам'яниці й температура в них стала знущальною – плюс десять-дванадцять градусів. І водночас – знову ж таки уповні знущально – цілими (хоч уже коротшими й коротшими) днями світило сонце.

По-моєму, якраз сонце і збило з повного пантелику наших господарників – від столичної мерії і до керівних установ усіх інших міст і містечок. І ці господарники, що звикли вже на початку жовтня кожного року рапортувати «нагору» про завершення підготовки до нового опалювального сезону, вирішили розхолодитися й перепочити. Он же сонце як шпарить! Хтозна, може, їм невтямки: люди ж живуть не на вулицях (навіть під сонцем, котре, як відомо, світить лише вдень; правда, уже не гріє).

От і вийшло: ні законного п'ятнадцятого, ні вісімнадцятого, ні двадцятого, ні пізніше ані в столиці, ані в інших містах і містечках батареї опалення не запрацювали...

Усеньке про всеньке, або ж
Будьмо здоровенькі!

П
Р
А
Л
Ь
Н
И
Й

О
Б
І
Г
Р
И
В

Люди кинулися видзвонювати владу. Видзвонював і я. І таки ж добився! У нашому будинку опалення ввімкнули! Але тільки рушникосушарки у ванних. Усі інші батареї лишилися крижаними.

І тоді я ввімкнув свій нетехнічний розум. І додумався, як нам із дружиною себе обігрівати.

Ось як. Під тою рушникосушаркою в нашій тісній ванній стоїть невелика пральна машина.

Отож я заніс у ванну табуреточку, підсадив дружину, й вона зручно вмостилася на тій машині, притулившись спиною до майже гарячої труби сушарки.

– Ой, як гарно, любий, – сказала вона. – Може, мені й спати отак?

– Е-е, ні, – заперечив я. – Ще впадеш на долівку. Краще так: по черзі зігріватимемося, а потім – під усі ковдри та в ліжко. Все ж таки уже будемо зігрітими...

Так і вчинили. Грелося почергово на тій пральній машині ще довго-довго. Аж поки столічна мерія не змилостивилася й не запрацювали батареї і в інших кімнатах та в кухні...

Але ж я знаю цілком точно – і від родичів, і від численних друзів-приятелів, і від багатьох читачів «Перця», що оце й нинішні й в Києві, і в бозна-скільких містах, містечках і селищах рідної нееньки мешканці потерпають у своїх домівках від холоду. Не кажу вже про відсутність гарячої води.

Це соромно і принизливо для гідності наших людей. Вони, як відомо всьому світові, й без того не жирують.

Ось чому мені дуже хочеться запитати у головного мера країни – столичного (бо, думаю, на нього рівняються й інші мери):

– Вельми й вельми шановний, а от ви особисто не мерзнете у своїй хрущовці?

Володимир ЧЕПІГА.

Микола КАПУСТА

— Куме, а чого це ти їх так вирядив?
— Так військовий же стан!..

Володимир СОЛОНЬКО

— Бачиш, наша Галя знову в «положенні»!..
— Еге ж, тільки на цей раз... у військовому...

ШАНОВНІ ДРУЗІ!!!
Триває передплата на журнал
«ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» та Бібліотеку
сатири та гумору до нього

ЖУРНАЛИ УКРАЇНИ

151

ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ		Періоди- чність виходу на рік	1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.
			Вартість приймання передплати			
			2.90	6.70	8.15	12.50
			Вартість видання з доставкою			
97835 60734	ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично-гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство Веселої республіки тел. (044) 454-86-42, обсяг реклами – 10% щомісячна передплата на півріччя або рік	12	23.77	71.31	142.52	285.24
		12	–	–	133.62	267.24
60195	«ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» КОМПЛЕКТ у складі: ж. «Перець. Весела республіка» (укр.) ж. «Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка» (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично-гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство Веселої республіки тел. (044) 454-86-42, без реклами	12 12	38.91	116.73	233.46	466.92

96

Розділ 2

	ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ	Періодичність виходу на рік	1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.
			Вартість приймання передплати			
			2.90	6.70	8.15	12.50
			Вартість видання з доставкою			
60194	БІБЛІОТЕКА ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» (укр.) Кращі твори світових і вітчизняних сатириків і гумористів (класики і сучасники) тел. (044) 454-86-42, без реклами	12	15.14	45.42	90.84	181.68

БУДЬМО РАЗОМ у 2019 році!

Передплату на наш журнал можна оформити у будь-якому поштовому відділенні та інших пунктах прийому передплати.

ПОСПІШАЙМО!

Запозичиличник

ДЕКЛАЦІЙНЕ ЧИ СУДОВЕ ШОУ?

29 жовтня 2018 року закінчився дворічний строк, протягом якого могли оштрафувати за ймовірне корупційне порушення голову Рівненської ОДА Олексія Муляренка.

Не вписав прибутки в документ Спеціально а чи помилково, Та Закон порушив. І в момент, Знай, потрапив у злочинців коло. Попри те, що краю керівник, Має бути за гріхи покара. Ну а вийшов з цього всього пшик – Гріх забрала дворічнева хмара. Посвітліло Льоші на душі, Впала з пліч ганьби вага можлива. Можна й далі брати бариші – Керівна в кишені й далі «ксива». А проте питання виника В кожного краянину простого: Хто два роки з судом зволікав, З грішника зробивши знов святого? Може, справа то була складна, Розглядать яку є довге право, Щоб була доведена вина І завершивсь суд хоч куцим штрафом? Сумнівні проймають, виника Здогад і в маленької дитини: Волохата винна в тім рука, Що не стало явної провини. І хіба цей випадок один? Киньте оком лиш по Україні: Скільки ще солідніших провин Залишилось голкою у сні! Видно, є корупція у нас Різного іменного порядку. Як простак – запхають в унітаз, А чинуша – додадуть до статку. Жоден досі корупціонер Трон не поміняв на справжні нари. Не сьогодні буде, так в четвер: Всяк діждеться Божої покари. Тільки прикро, що у час війни, В час, коли ще жевріють надії, Патріотить хтось біля казни, Хтось згора в пекельній веремії.

Юрій БЕРЕЗА.

На заголовку перо злегка завагалося. Децю пафосним здався знак оклику і надто випнутим – іноземне слово. Такі слова, застерігав колись знаменитий класик сатири і гумору, зрозумілі не кожному. Та, зрештою, нехай буде як є.

Креатив – загалом щось нове, нестандартне – зайшов у наше буття не вчора і нині посилено скрашує типові його пейзажі зі ста відтінками сірого та чорного. Коли вдало, коли не дуже, а бува, і в досить специфічний, скажемо так, спосіб.

Далі докладніше й по порядку.

Хто у нас, дозвольте спитати, не вергав громів та блискавок у медичну реформу? І не давався диву, що від неї досі не лишається купа зотлілих головошок? Увінчана, щоб не забували, табличкою з народним прізвиськом авторки, яке не бажано згадувати при дітях чи проти ночі, – Доктор Смерть. Утім, не вивірюються сумніви, що вона і не зовсім доктор.

Усе так, запитання з сумнівами резонні, але мали рацію древні мудреці: часи міняються, і ми змінюємося разом із ними. Тепер не встигне ще черговий громовержець відійти від мікрофона, як здійснена ним гнів-

на хвиля розбивається об невидимі пороги і згасає кволими струмочками. Офіційні вимоги та мітингові волення – повернути об'єкт невщухаючої критики туди, звідки його нам люб'язно надіслали, – теж щезають прибіжною піною у пляжному піску. Без шуму і сліду.

Натомість незмінно у тонусі й при гуморі сама пані міністерша з лукавим стікером «В.о.», перманентно розважаючи навколишнє середовище репризами зі свого невичерпного репертуару. Типу того, що ризикувано спокушатися їжею, на якій посідила муха. Або що транспортувати пацієнтів рекомендується не інакше, як уперед ногами.

Ошелешена людність не знає, сміятися їй над усім цим чи плакати. Ревні опоненти медреформи раптово хрипнуть, ледь не випадаючи з протестного хору. І якось не так проймає інформація про супутні радикальним новаціям здобутки. Що захворюваність на кір, приміром, зросла у сімнадцять разів,

Оптимістичний есей

а за поширенням туберкульозу Україна вже в ряду європейських антилідерів. Гостро й гірко, однак приїдається – від безрезультатних повторів і на тлі іскрометних в.о. міністерських вихиласів. Як традиційний перець у кавказьких національних стравах. Той же креатив, тільки набудований, і подужати його непросто. Навіть інтерактивним методом вибивання клина клином.

Одна народна депутатка спробувала було оздобити свій виступ наочністю, дзенькнувши об трибуну такою собі нехитрою мискою. Оце, мовляв, єдине обладнання, яким сьогодні користуються медики, з яким лікарі приїждять до людей після інсультів та інфарктів, до дітей із травмами. Працівники «швидкої допомоги», що зібралися під Верховною Радою на своїх ще не до кінця добитих робочих машинах, просили передати їхній презент представникам уряду.

У статичній атмосфері сесійної зали начебто війнуло чимось небудинним. Та ненадовго – ці стіни бачили й не таке. Хіба що дехто на хвилику відірвався від нерозлучного гаджета. Все вляглося у звичні береги, ідея провести парламентські слухання на тему протидії наступові туберкульозу та кору зів'яла на корені.

А що навряд чи пробилася за призначенням посилка від «швидкої», то воно, мабуть, і на краще. В уряді не до мисок-тазиків, світлі управлінські голови обсідає рій інших, масштабніших клопотів. Якраз тоді випало переконувати співгромадян і самих себе, що після нового підвищення ціни на газ для населення Україна стане сильнішою, а українці – заможнішими. Подавалося в дусі переможної реляції: стрибок «усього» на 23,5 відсотка, а не відразу за 60, як наполягав МВФ. Лягли, можна сказати, на амбразуру, грудьми захистивши народ.

Захищати народ – це така професія. Від ними ж розкручених тарифів. Від цін із ними ж відпущеними віжками. І від популістів та розхитувачів ситуації, які щось кажуть проти такої політики. В'дливо питаючи час від часу, чому у країні, де обіцялося показати взірєць керування нею, стабільно зростають лише тарифи та ціни. А ще лякаючи непідйомними платіжками і рештою страхіть осінньо-зимового періоду. Хоча згори народ не раз запевняли, що до опалювального сезону готові, він розпочнеться вчасно і пройде абсолютно нормально. Кінець цитати.

Отут і знадобилася б та миска, що не викликала депутатського резонансу. Якби запустити її по карті на кшталт монетки з популярної телепередачі про чіт і лишку, знайдеться вдосталь адрес, об які вона неодмінно спіткнулася б. Від Києва до Сміли і далі на південь аж до Херсона й Одеси. А точніше, на всі чотири боки.

Почати можна було б від входу до столичної мерії, де ця наочність нагадає батькам міста про підручні засоби, якими мешканці європейської столиці перебивалися за від-

сутності гарячої води. Статистика: три тисячі будинків і протягом півроку, з квітня по жовтень. А для багатьох небувала епопея не завершилася і потім.

Для повноти картини до миски проситься платіжка, треба думати, нового зразка. У ній чорним по білому зафіксовано напружений пульс гарячого водопостачання, скажімо, за вересень: обсяг 0 (нуль), нараховано 725,31. Плюс сплачені ще місяць тому 187,18. Повний обсяг нежданої радості – 912 грн. 49 коп. Далі паралельно з усними, письмовими та електронними зверненнями спантеліченого платника сума починає фігурувати вже у формі боргу. Вистоювання у велелюдних

збіговиськах сервісних центрів до уваги не береться. А вдома бадьорить рухомий рядок у телевізорі: з початком опалювального сезону збільшилося відмов у наданні субсидій. Як зазначив знайомий оптиміст, ні дня без новин...

А все-таки, за законами жанру, десь після цього сіро-чорного мороку має проглянути і щось світле. Воно й не забарилося: у стик зі здоров'ям газу для пересічних мас було оголошено про безвіз українцям до Катару. Далекої і теплої країни, де немає проблем із гарячою водою і в будь-який сезон можна не боятися, що замерзнеш. Жодних формальностей: розрахувався у себе за комуналку і полетів грітися. Чи то пак, спершу поїхав. Це якщо диво-експрес до Борисполя знову не застрягне посеред поля – краще б уже відразу гіперлуп прокладали. І хоча що б там казали популісти та розхитувачі ситуації, а креатив – усе-таки велика й чудова річ. Хто крайній у черзі за квитками до Катару?

Олександр ФЕДРИЦЬКИЙ.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Автотарти

Народного художника України, Патріарха української сатиричної графіки, перчанина з 55-літнім виробничим стажем, головного художника журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»

Анатолія ВАСИЛЕНКА
із його першою серйозною датою –
80-літтям
від дня народження

ШТРИХ

Анатолієві ВАСИЛЕНКУ
до славного 80-річчя

Художник – це нічого не сказати.
Малюнок, рядовий із рядових...
Але, даруйте, Василенків штрих
став в Україні висловом крилатим!

Роль корифея – наче дуб крислатий,
набравшись сили з коренів міцних,
підвестись вище од звичайних стріх –
ти добре граєш попри круглі дати...

Веселий жанр потрібно зберегти
хоча б тому, що в нім працюєш Ти,
гучного шоу явний нелюбитель.

Прямий твій шлях,
без зайвих віражів,
мов галерея тисяч типажів,
притому Україна – їх обитель.

Микола ЦИВІРКО.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

ЗА ПОРЯДОК НА ДОРОГАХ

Виробництво світлофорів нового типу налагодив Тарницький завод електроапаратури. Разом зі світловими вони подають і звукові сигнали. Коли вмикається червоне світло, чіткий механічний голос вимовляє: «Куди ж ви претеся, громадяни?!»

ПАМ'ЯТКА ПІШОХОДОВІ

Перш ніж перейти проїжджу частину вулиці, подивіться ліворуч. Потім праворуч. Можливо, ви не туди йдете.

БЕЗВИХІДЬ

Нові Іванченку замала батькова дублянка, його ноги не влязуть у службовий «Мерседес» Іванченка-старшого, пенсії бабусі не вистачає на кишенькові витрати, брати шлюб не дозволяє закон, у школу не пускає знеможена дирекція, на роботу не приймають через малолітство...

Ах, як важко бути акселератом!

НЕКОМУНІКАБЕЛЬНИЙ

Доцент Кропотулько знає п'ять іноземних мов, не п'є, не курить, уникає бучних компаній. Питається: про що можна говорити з такою людиною?!

У СВІТІ ЦІКАВОГО

Якщо взяти порожню пляшку і подути в горлечко, то видобудеться глухий, протяжний звук, схожий на той, який долинає з димаря у вітряну погоду. Це можна легко перевірити. Варто залізти на дах і добре подути в димар.

ЗА ВИСОКИЙ КІНЦЕВИЙ РЕЗУЛЬТАТ

На нову систему праці перейшли працівники єдиної у своєму роді ферми з вирощування га-лапагоських черепах. Тепер творці унікального дієтичного м'яса одержуватимуть остаточний розрахунок, коли тварини досягатимуть забійного – трьохсотрічного – віку.

ДЛЯ ДОМУ, ДЛЯ СІМ'І

Якщо ви добрий сім'янин і хочете вберегти своє вогнище від випадкової руйнації, попереджуйте заздалегідь про раптові повернення з відраження.

ДЕМОГРАФІЧНИЙ ВИБУХ

Це сталося в сім'ї Карпачинських, коли їм повідомили, що їхній будинок заплановано під знос. Протягом місяця щаслива сім'я поповнилася троюрідним дядею, двома тьотями, бабусею зі Жмеринки, трьома племінниками, племінником і прийомним сином. Вибух триває.

НОВИНИ КІНОЕКРАНА

Відомий режисер А. Репіжний закінчує зйомки нової кінокомедії «Здрастуйте, я ваша дядина». Автор сценарію Б. Репіжний. У головних ролях актори: Б. Репіжний, Г. Цибулько-Репіжна, Д. Репіжний-Кристалов, Ж-Репіжна. Оператор К-Репіжний, помічник оператора Л. Репіжний-Кутя. Стрічка гостро висміює кумівство і сімейшину.

З НЕВИРІШЕНИХ МАТЕМАТИЧНИХ ЗАДАЧ

Чи знаєте ви, на скільки за день обраховує відвідувачів барменша коктейль-бару «Інтеграл», розташованого на першому поверсі Фізико-математичного інституту? Цього не знає ніхто. Навіть директор інституту, доктор математичних наук Барташевський-Кноблох.

Павло **СТОРОЖЕНКО**.

м. Полтава.

райцентр на базар закинути. А тут синочок – нахаба, прокурор столичний, додому приїхав, автівку уздрів і впросив маму, аби довіреність на нього виписала. Старенька виписала (рідна ж кровинка), а він в авто – і в Київ. А пам'ятає, як Насіров був попався? Так уся родина на «Даринку» шкарпетками торгувала, аби назбирати отих нещасних сто мільйонів і вирвати його під заставу з лап НАБУ. Отакі тепер діти.

І як грім з ясного неба пролунала звістка, що голова правління НАК «Нафтогаз України» Андрій Коболев перевів матусі у США 8 мільйонів доларів. Ні, недаремно ми нащадки трипільців (а в них панував матриархат), тому й так ніжно любимо наших матусь! Оце справжній приклад синівської любові! Я був зворушений до сліз, а тому вирішив дізнатися краще, хто ж він, Андрій Коболев, яким він був у дитинстві, як формувалася ця свята любов до матусі. Тому телефоную його матусі у США. «Андрійко завжди був дуже чемним хлопчиком. Змалку любив усе красиве, зелене, його першою іграшкою був паперовий долар. Уже в чотири роки вирішив, що стане головою «Нафтогазу», у дворі діти риються в пісочниці, шукають корисні копалини, а він сидить збоку на стільчику, керує. І не треба заздрити, що син про мене турбується. В цій країні акул капіталу така дорожнеча! Літр бензину в перерахунок на українські гроші коштує 22 гривні, кіловат світла – гривню 25 копійок, а куб газу – аж 4 гривні. Куди мені це все оплачувати з моєю українською пенсією! Так що синочок у мене золотко, дай Бог всім таких! – розповідає щаслива мама. – Коли Андрійко приїздив до мене, то одразу уплівав ринку вареників, а потім цікавився у мене, скільки ці вареники могли б коштувати».

«Так що ринковою економікою він цікавився змалку», – додає Андрійкова бабуса. «Чудова дитина! – каже класна керівниця Андрійка Марія Іванівна. – Добре вчився, цінував чесну працю. Тому ще в четвертому класі став брати гроші з ледарів, які хотіли списати у нього домашні завдання». «Андрійко був диво, – з теплою усмішкою пригадує Коболева куховарка шкільної їдальні Нимидора Полікарпівна, – часом прийде до нас, побачить, що в мене газова конфорка даремно горить, і попереджує, що коли стане головою «Нафтогазу», то навчить нас економити. І навчив. Бачите, чай свічкою підігрівемо, бо Андрійко звелів нам газ за борги від'єднати. Бо справедливий!» «Саме студент Коболев навчив нас працювати прозоро, – розповідає мені про свого колишнього вихованця професор Липкорукий. – Коболев не терпів корупції та тінювих домовленостей. Саме від часу його навчання у нас будь-який студент може зайти на сайти кафедр ЗВО і дізнатися про вартість оцінки на іспиті».

З цих розповідей я зрозумів, що Андрій Коболев – чесна, принципова людина та лагідний синочок. І його особистий довід може стати чудовим прикладом для українських дітей. Було б незле, якби Сашко Лірник написав казку «Про доброго хлопчика» (ну казка «Про зоряного хлопчика» ж є), і аби цю казку прочитали у всіх дитсадках України. А в початкових класах провести пам'ятні уроки «Андрійко та його матуся». В середніх – виховні години на тему «Як віддячитися батькам». У старших – диспути «Андрій Коболев – герой нашого часу».

А всім крикливим опозиціонерам раджу стишити голос. Так, не Коболев виграв суд у «Газпрому», а міжнародні юристи, так, москалі ще грошей не віддали, а Коболев уже премію взяв, але ж не вивів її в офшори, як інші українські політики та чиновники, а допоміг матусі. Тому не розкидайте перли перед свинями і не топчіть святу синівську любов!

м. Підгайці Тернопільської області.
Ілюстрації Миколи КАПУСТИ.

Ярослав **БОРСУК**.

ПОПУЛІСТСЬКЕ СОЛО

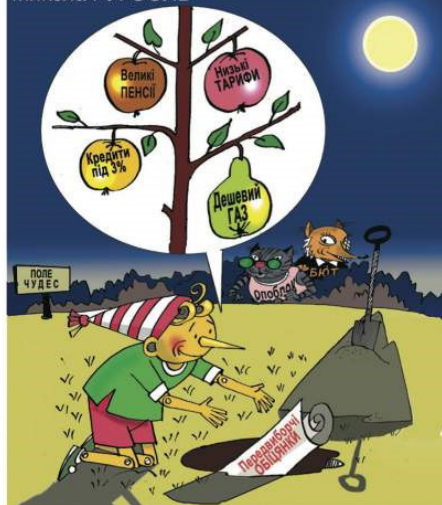
Як комсомольський «запевала», зметикував відразу, хто є хто, й стару шинель «регінала» він замінив новим пальтом від БПП.

Твердий плацкарт – м'яким купе. Тепер у хорі БєПєПістів один із головних солістів.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Микола ГУГООЛЬ

ПОСТАНОВИ

У Верховній Раді знову ухвалили «Постанову» – із важливих посередню, щоб посилить попередню.

Та й вона не спрацювала, а стабільно буксувала. І схвалили «Постанову» додатково – виняткову, щоб урешті в ціль попасти і такому край покласти.

Виняткова – не колишня, але знову – нікудишня. І народ веде розмови про нікчемні постанови.

То чи варта чогось влада, якщо так працює Рада?

Леонід КУЦІЙ.

м. Вінниця.

Наші – і тым, і там!

БІЛА І ПУХНАСТА

Приємно дивитися, як землю вкриває білий пухнастий перший сніг. Від цього теплішає на душі, хочеться забути життєві негаразди й проблеми, а говорити про людей білих і пухнастих.

Багатотраждальний український народ і все прогресивне людство з полегкістю відзначили переїзд до Лондона нашої геніальної экс-глави Національного банку Валерії Гонтаревої. Вона там булава часто, але цього разу приїхала не на шопінг, а, так би мовити, працювати, і не деінде, а в Інституті міжнародних відносин знаменитої Лондонської школи економіки. Влаштувалась консультантом центробанків із питань монетарної і валютної політики. Перший, за кого взялася наша відома землячка, – це Туніс. Валерія Олексіївна швидко побачила, що в цій країні дуже подібна до української ситуація. Вона авторитетно заявила, що треба проводити зачистку банківської системи. Мовляв, те, що вона зробила в Україні, занесено у міжнародні підручники з банківської справи. Дуже погано, що курс туніського динара – 2,8 до одного долара США. Зробила висновок Гонтарева: для того, щоб оздоровити економіку цієї північноафриканської країни з населенням дев'ять мільйонів жителів, треба прибрати кому. І тоді, як і в Україні, один долар буде коштувати 28 динарів.

Але араби виявилися недовірливими. І не стали чекати чергового падіння Карфагену.

Валерія Олексіївна дуже шкодує, що її порадами не скористалися. І контролювати не дали, і, м'яко кажучи, рекомендували консультувати когось іншого. Тепер вона їде до Албанії.

Одне слово, якщо світові центробанки візьмуть досвід Валерії Гонтаревої, то нам, братці, здорово потананить. Нещодавно сам гарант визнав, що Україна перетворилася на найбіднішу країну Європи (і не тільки). Тепер можна сподіватися, що геніальний фінансист Валерія Гонтарева допоможе рідній державі своїми проектами в інших країнах стати найбагатшою серед найбідніших.

На щастя, здійснилася мрія Валерії Олексіївни – вона поїхала до Індії на панчакарму, тобто лікування, де збалансувала організм і поправила ментальне здоров'я. Після цього повернулася та на червоній доріжці Одеського міжнародного кінофестивалю стала зіркою, перебуває у чудовій фізичній та морально-психологічній формі. Що не можна сказати про численних службовців українських банків, ліквідованих за часи її правління. А також сотні тисяч людей, які втратили бізнес та заощадження в цих банках. Про народ український, який внаслідок знецінення гривні опинився за межею бідності, не варто згадувати, бо то таке...

Але варто справедливо стелитися Валерії Олексіївни не забула неньку Україну, а частенько навідується, бо страшенно хоче стати цілителькою і нас усіх виликувати від депресії, бідності, різних хвороб та поправити ментальне здоров'я нації. Стало відомо, що стартував її новий бізнес-проект у галузі медицини. Тепер наставляйте кишені ширше!

Тим часом білий і пухнастий сніг продовжує стелитися на наш козацький голови і швидко тане, як украдені українські гроші в офшорах. І так хочеться перефразувати гоголівського героя Солопія Черевика: «Боже, скільки примар усяляких на світі Божому розвелось, а ти нам ще й цілительку придумав!»

Амінь.

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ.

народні усмішки

– Коханий, ну хоч раз скажи мені щось тепленьке.
– Та гори ти синім полум'ям!

* * *

– Любий, я віддала твої джинси на-
шому сусідові...
– Це з якого переляку?
– Так вони ж тобі все одно не подо-
балися...
– Отакої! Гаразд, давай тепер відда-
мо сусідові твою маму!

* * *

– Сьогодні, – каже чоловік жінці, – до
нас приходили із будинку для людей
похилого віку...
– Як я розумію, ти дав їм щось?
– Само собою! Твою маму.

* * *

Жінка чоловікові:
– Ну що ж ти такий невихований!
Моя мама гостює у нас уже два тижні,
а ти нікуди її не поведеш, не повезеш.
Чоловік:
– Який сенс? Вона ж усе одно знайде
дорогу назад.

* * *

– Коханий, ти не знаєш, де книжка
«Як дожити до 100 років»?
– Я її спалив к чортовій матері! Твоя
мама почитати її бажала!

* * *

– Мій чоловік, – каже одна дама сво-
їй подрузі, – перестав пити горілку.
– О, значить, у нього велика сила
волі!
– Ні. Це у мене сильна рука!

* * *

– Мамо, навіщо ви без всякої причи-
ни накричали на батька?
– Бачиш, доню, він зараз піде вибива-
ти килими, а коли злитися, то робить це
набагато енергійніше.

* * *

Чоловік з жінкою їдуть машиною і
сваряться. Пройжджаючи одне село,
бачать двоє свиней.
Жінка: «Твої родичі».
Чоловік: «Ага, теща з тестем».

* * *

Чоловік до жінки:
– Просто дивно, що у найбільших най-
кращі жінки.
– Невже я така гарна?

* * *

– Коханий, я тобі кашу зварила, бу-
деш їсти?
– Звісно буду. А з чого зварила?
– З пельменів...

Зібрав та підготував до друку
Володимир **КЛЕПАЦЬКИЙ**.

с. Білогородка
Києво-Святошинського району
Київської області.

ДВІ БАЙКИ

ДЕБІЛЬНИЙ ОСЕЛ

Ріс не у світі тварин.
В нього пристойне походження.
Роду людського він син.
Має до влади відношення.
Тисне на власне гальмо.
В ранзі високому значиться.
Крізь ностальгійне більмо
колір один йому бачиться.
Не зрозуміє ніяк
«раю» від Сталіна, Берії...
Тягне в минуле, дивак, –
в жерло «великої імперії».
Радий, як скрутно «хохлом»,
плутає суржик із нашою.
Неньку, і ту мовам
кличе лиш тільки «мамашою».
Тіні дебільних ослів
хай не впадуть на безвинного.
Не адресуймо цих слів
осликам світу тваринного.

ПРИТУЛОК НА ЗИМУ

Гуляка Жук у літню пору
гасав з дворнягами всіма
і не помітив, як зима
взяла над теплим літом гору.
Куди не кинься – холод злий.
Настали дні – хоч вовком вий.

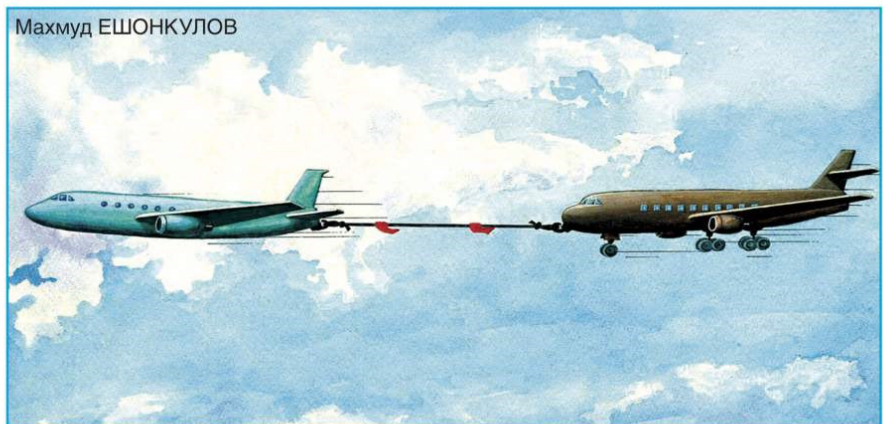

Та Жук, гуляка і приبلуда,
пригледів Жульку у дворі.
Крута. В хазяїна жила.
І хоч на ланцюгу була,
стояла побіч неї буда.
Побіля буди – ліхтарі.
І Жук до Жульки наодинці
став підбивать кохання клинці.
Аж біг Дружок зі смітника,
завив, загавкав до Жука:
– Для тебе Жулька вже стара,
і вкрай тісна у неї буда!
– Пропишусь – і з пліч гора!
А там... видно буде.

Леонід **КУЦИЙ**.

м. Вінниця.

Махмуд ЕШОНКУЛОВ

Валерій ЧМИРЬОВ

Махмуд **ЕШОНКУЛОВ**

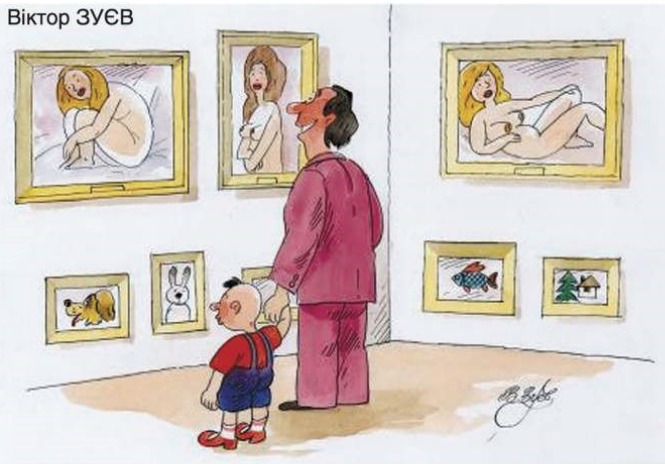

— Ідемо до операційної!
— Та ні, спершу по доступні ліки, а потім у Мінздорів по гроші...

Олег ГУЦОЛ

Віктор ЗУЄВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Оце по телеку почула, що ліки в нас – фальсифікат і зроблені з крейди. Тож і вирішила: не пропадати ж добру, хоч стелю ними побілю, а то крейди в магазині не накупишся!

Раніше вважалося, що крилаті вислови належать здебільшого особам, відомим у світовій історії. Проте останнім часом учені-сміхознавці виявили, що деякі з цих фраз насправді злетіли з вуст зовсім інших, не історичних, осіб. Наприклад:

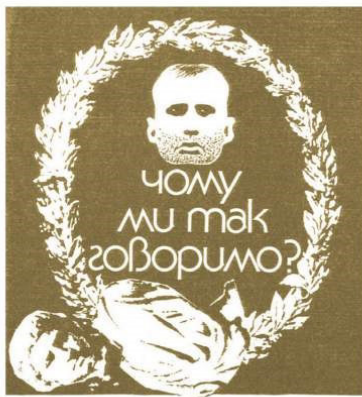
«Від великого до смішного один крок». Три-чотирьох років тому ця фраза приписувалась чи то французькому письменникові Ж.-П. Мармонтелю, чи то Наполеону Бонапарту. Насправді ж уперше пролунала в стінах Давньопрудської бібліотеки, на стелажах якої твори Л. М. Толстого стояли поруч із романами письменника-монументаліста К. О. Зюнькіна.

«Мистецтво довговічне, а життя коротке». Існувала думка, що цей мудрий вислів належить «батькові медицини» Гіппократу. Проте перевірка джерел виявила, що вперше його сказав вісімнадцятирічний Семен Палбесов у відповідь на прохання сусідів припинити магнітофонний «концерт» опівночі в його квартирі.

«А все-таки вона крутиться...» – начебто сказав Г. Галілей після тривалої розмови з представниками інквізиції. Насправді ж цей афоризм вигадала певна особа на прізвище Тюляєв, милуючись, як дружина, що прийшла з роботи, квапиться зготувати йому вечерю.

«Тернистим шляхом до зірок». Невелика неточність у написанні цього вислову сприяла тому, що тривалий час його автором вважався відомий давньоримський поет і філософ Анній Луцій Сенека. Проте, як показали останні дослідження, слово «зірки» в такому контексті треба писати в лапках. І тільки тоді пощастило з'ясувати, що цей афоризм уперше висловила любителька сучасної естради Анжеліка Пустозенько в той момент, коли за допомогою пожеж-

ної драбини її знімали з водостічної труби біля вікна гримерної популярного артиста Леонтія Боярка.

«Буря в склянці води». Існує думка, що у такий спосіб французький письменник Ш.-Л. Монтеск'є охарактеризував політичні події в одній малесенькій країні. На жаль, тут, як і в одному зі згаданих уже попередніх випадків, дослідників підводило неточне знання фрази. Як виявилось, правильно вона звучить так: «До деяких особливостей вивчення експериментальної моделі морської бурі в лабораторній склянці». І це не що інше, як назва кандидатської дисертації, яку успішно захистив у стінах НДІ-буряводотайфун старший науковий співробітник В. Г. Кмітливчук.

«Жереб кинуто». Неправильно вважалося, що чудовий за своєю лаконічністю вислів належить одному з найвідоміших діячів стародав-

ньої історії – Гаю Юлію Цезарю. Є припущення, що насправді згадана фраза була винайдена невідомим співробітником давньоримської газети як універсальний заголовок до різноманітних репортажів та інформацій про глadiatorські бої. (Серйозним підтвердженням гіпотези є факт, що й у наші дні такий заголовок буквально не сходиться зі шпальт деяких спортивних видань).

«Так мине слава на світі». Гадали, що афоризм належить середньовічному філософу Фомі Кемпійському. Насправді ж це вислів Данила Кидяченка – колишньої хокейної «зірки». Мовив так він тоді, коли переконався, що на вулиці і в пивбарі його вже не впізнають болільники.

«Після нас хоч потоп». Більшість джерел помилково приписує фразу Людовіку XV, французькому королю, або ж його фаворитці – маркізі де Помпадур. Тут, треба сказати, маємо важкий випадок. Справа в тому, що маркіза дійсно одного разу на королівському балу сказала так, і оскільки вона була на той час дуже впливовою, майже всемогутньою, то улесливі історіографи запобігливо залишили першість за нею. Насправді маркіза де Помпадур лише повторила улюблений вислів Жана – головного сантехніка Лувра...

«Якого великого артиста втрачає світ». Мовлено нібито імператором Нероном в останні хвилини перед смертю. Однак нещодавно стало відомо, що вперше це вигукнув у нападі відчаю випускник театрального інституту Рейджинальд Крякін, коли дізнався, що його направляють на роботу в невеликий обласний театр ляльок.

Досліджував Михайло ФРЕНКЕЛЬ.
м. Київ.

Сторінку для дітей веде Олексій КОХАН

Маленька мовниця

Придививсь татусь до босих
Ніжок дочки Нати:

— Ну і нігті в тебе гострі —
Хоч город копати.

— А на руках що у мене? —
Пита дочка в тата.

— Також нігті, лиш гостріші.
Треба їх відтяти.

Бо ще, кицю, в дитсадочку
На м'якім дивані
Ненароком розцяцькуеш
Носик свій няні.

— Та не буде цього, бачиш,
Бо я обережна.

Та й гасає няня, наче
Машина пожежна.

А, по-друге, нема нігтів
На руках, татусю.
Рідну мову ми вивчали,
Я тобі клянуся.

Чому кажуть так дорослі,
Не можу збагнути.
Замість нігтів на руках в нас
«Рукі» мають бути.

Микола ЮРЧИШИН.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Цінна знахідка

На дорозі мишенята
Телефон новий знайшли:
Чи собі його узяти,
Чи продати залюбки?

— Ні! Його не можна брати, —
Каже старше мишеня, —
Бо хтось буде теж страждати...
Як колись так само я —

Загубив і, коли треба,
Мамі не передзвонив.
Мати дуже хвилювалась,
Що дзвінка не дочекалась!

— О, давайте в телефоні
«Мама»-абонент знайдем,
І, як чемні мишенята,
Номер швидко наберем!

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО.

Зима вже близько

Котрий день вже без спочинку
У схованку-комірчинку
Білочка горішки носить.

— Може, вже, сусідко, досить? —

Запитала лиска.

— Ні, зима вже близько.

Щоб спокійно зимувати,

Слід запас горішків мати.

Аркадій МУЗИЧУК.

Олівцевий бунт

У Маринчиній руці
Збунтувались олівці:

— Якщо кидати нас будеш,
Будеш гризти нас, ламати,
Ми розсердимось на тебе
І не будем малювати!

Володимир ПЛЮВАКО.

Веселі спогаданки

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА

Усміхається
Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Невигадані історії

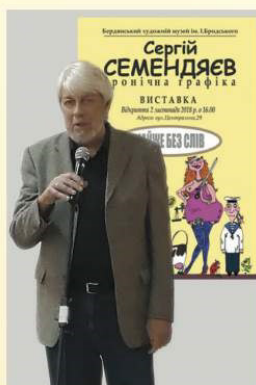
Мені випало тривалий час приятелювати з видатним поетом-сатириком і гумористом Степаном Івановичем Олійником. Із великою радістю брав до свого репертуару його твори, які, треба сказати, надзвичайно подобалися публіці. Він не раз розповідав мені цікаві бувальщини. Ось одна з них. Приїхав у санаторій голова колгоспу. Мордатий, голова – як гарбуз. От повели його на гідромасаж для зміцнення ясен. Раз прийняв той масаж, другий, третій, а потім жалібно так звертається до медсестри: «Сестричко, може, трошки прикрутите краник, бо я не встигаю ковтати».

Оскільки я часто виступав на заходах, присвячених Дню міліції, то її керівництво подарувало мені талон на право безперешкодного проїзду, завдяки якому «гайшники» не мали права мене зупиняти. Але весь гумор у тому, що такі талони зазвичай видавали власникам, як мінімум, «Волг». А в мене був «Запорожець» кремового кольору. Отож сторожові доріг не раз зупиняли мене. Якось їду виступати в урядовий санаторій, що в Пущі-Водиці, поспішаю страшенно. І раптом звідки не візьмись – міліціонер. Зупиняє й одразу ж запитує: «Ви куди?» «На урядовий концерт», – відповідаю. «Понятно. А хто ви?» «Артист я. Хлопці, ну їй-Богу запізнююсь, пропустіть», – і показую рятівний талон. І тут міліціант розплився в усмішці: «А-а-а, так я вас упізнав. Це ви виступаєте по телевізору під псевдонімом «Павло Глазовий!»

Серед моїх знайомих був доброї душі чоловік – письменник, великий поціновувач українського народного гумору Євген Кравченко. Я ввів до свого репертуару його надзвичайно дотепну й смішну гумореску «От колись було». Вона тонко передавала сцени життя й побуту колишнього села. Цю гумореску особливо радо сприймали саме на селі, де колись я дуже часто виступав. Пригадується один із таких вечорів. Читаю в переповненому сільському клубі названий твір. Доходжу до епізоду: герой гуморески забрався на дах хати, щоб вкинути собаку в димар. І тут раптом чує позад себе – «бабах!» Його мов вітром здуло із даху. Біжить, сердешний, а іззаду пече, ніби штани горять. Полапав – штани холодні, а тіло пече. Ой горенько, що ж воно таке? «Що-що, невже не зрозуміло? – вигукує дядько на весь зал. – Це йому сіллю в с#рку стрельнули».

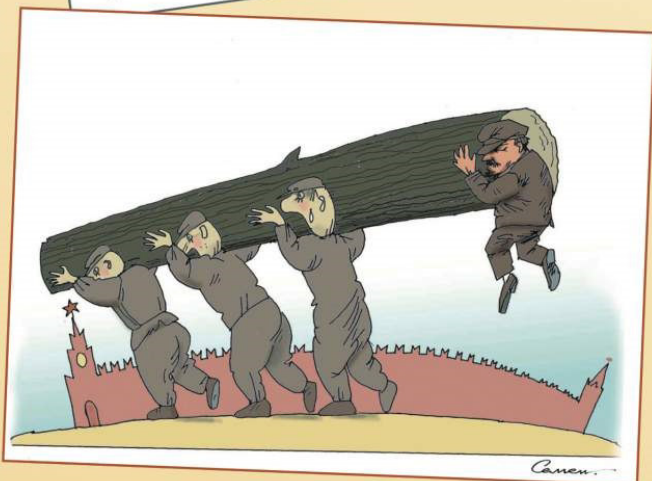
(Далі буде)

Рубрику «ВЕСЕЛІ СПОГАДАНКИ» веде Андрій МЕЛЬНИЧУК.

Щиро вітаємо нашого колегу, шанованого автора і майстра дотепного малюнка **Сергія СЕМЕНДЯЄВА** із його персональною виставкою, що з аншлагом відбулась на його батьківщині – у м. Бердянську.

ТАК ТРИМАТИ, СЕРГІЮ!

перець на передовій

Черговий по бойовому листку Олексій КОХАН

Олексій КОХАН

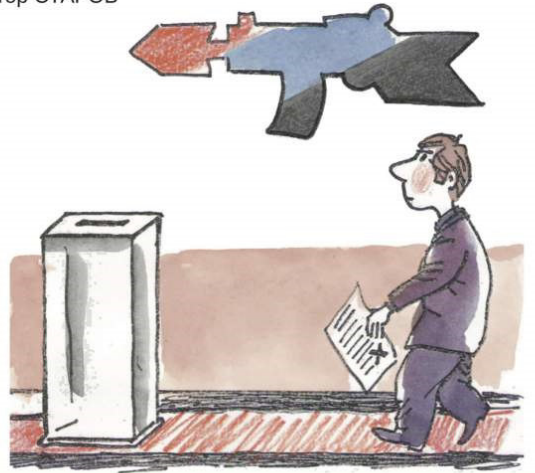
...Дивусися, чому не йде
Апостол правди і науки.

Тарас Шевченко.

Скрізь досягли небаченого зросту,
В майбутнє чешем – іскри з підшов...
Прийшов, Тарасе, навчання апостол...
Апостол правди тільки не прийшов...

Сергій КОВАЛЬ.

Віктор СТАРОВ

РОСІЙСЬКОМУ ВЕДМЕДЮ

Іди звідси, лютий враже,
Не тут твоя хата!
Ти прийшов, аби вбивати
Українця-брата.

Якщо ж чесно, то не був ти
Ніколи нам братом.
Лише кров пив споконвіку,
Ще й виявивсь катом.

Хіба може справжній брат
Сіяти смерть й руїни,
Як зробив це ти, падлюко,
На Сході України?!

Нема совісті у тебе,
Путінський сатрапе.
Прибери, поки не пізно,
Свої хижі лапи!

Микола ЮРЧИШИН.

ПАМ'ЯТКА ОКУПАНТУ

Прочитав сам – передай товарищу

Якщо ти поки що «живий»
І не потрапив під шрапнель, –
Бери шинель і дуй «домой».

І передай знайомим,
Аби сиділи вдома.

Бо шлях сюди – в один кінець.
А потім настає «песець».
Як зрозумів, то молодець.

Отож сиди, пельмені їж
І сьорбай щі.
І «приключеній не іщі»
На голову «себе»,
Як дорога вона «тебе».

Аркадій МУЗИЧУК.

РОЗСЕКРЕЧЕНА ХРОНІКА

Вчені Росії почали роботи з виведення нового
виду ведмеда з рогами для російської кориди.
Подразником буде синьо-жовте полотнище.

Аркадій МУЗИЧУК.

Віктор ГОЛУБ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

Микола ЮРЧИШИН

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2018-го.

ДОСВІД – ВЕЛИКЕ ДІЛО

На вісімдесят четвертий повернуло Євдокії Петрівні Булочці, а вона нівроку, така ж метка і рухлива, як у молодості. А головне, як і тоді, проявляє інтерес до життя, всім цікавиться, її односельці на Чернігівщині й досі пам'ятають, як вирощувала колись Булочка кормові буряки в місцевому колгоспі. Інші прополовали міжряддя абияк, щоб скоріше додому гайнути, а Дуся з трьома своїми дочками жодного бур'янка не залишала.

– Ну й дивачка, – кивали в її бік. – Гадає, в передовики виб'ється. Але, як кажуть, добре сміється той, хто сміється останній. На полі, закріпленому за Євдокією Петрівною, буряки вирости по 800 центнерів із гектара, в інших – лише по 350. Про успіхи Булочки пишуть у газетах, її портрет з'являється на районній Дошці пошани. Одержує вона і солідну грошову винагороду.

Наступного року з Євдокії Петрівни вже не сміялися, а, навпаки, переймали її досвід. У кінцевому результаті колгосп вийшов у передовики з вирощування кормових буряків не тільки в районі, а й в області. А голові правління Никифору Герасимовичу Ниточці було присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці.

Через якийсь час керівник господарства викликав до себе Булочку. Мовляв, твоя, Дусю, заслуга, що я став Героєм, спасибі тобі. А чи не могла б іще раз виручити – на молочнотоварну ферму перейти працювати. І довести решті доярок, що жирність молока таки можна значно підвищити.

Одержавши «бойове» завдання, Євдокія Петрівна взялася його виконувати. Якщо її подруги по фермі, не моргнувши й оком, доливали в молоко водичку, то Булочка не гналася за валом, а чесно здавала натуральне молоко на переробку. А з настанням літа не шкодувала своїм корівкам зеленої ріпакової маси. Жирність молока в її групі сягнула 5 відсотків – небувалого досі в колгоспі рекорду. А відтак – чималенька доплата до її основного заробітку. Це зачепило «честь і гідність» інших доярок, і вони гуртом почали вмовляти голову колгоспу розширити площі під ріпаком, щоб молоко від усіх корівок мало таку ж жирність. Умовили. Відтоді всі доярки стали краще заробляти, бо дбали про якість, а Никифора Герасимовича за високі досягнення у тваринництві нагородили орденом Трудового Червоного Прапора.

Уже десятий рік Євдокія Петрівна проживає у висотному будинку в столиці із сім'єю старшої дочки Людмили. Але й тут не може спокійно всидіти. Інші бабці примостяться на лавочках і можуть пробазікати цілісінкний день, а Булочка поки не обійде за будь-якої погоди кілька разів навколо 650-квартирного будинку, спати не ляже. До цього привчила ще шістьох бабусь, бо вважає, що поки людина живе, має рухатись.

А оце нещодавно сусіди зустріли біля під'їзду Євдокію Петрівну з величезним мішком за плечима.

– Що такого габаритного накупили? – запитали з цікавістю.

– Одноразовий посуд.

– А навіщо стільки? Невже у далекий туристичний похід зібралися? – кинули жартома.

– Невже ви, людоньки, газет не читаєте, радіо не слухаєте, телевізора не дивитесь? – відповіла на те Булочка. – Незабаром тарифи на комунальні послуги зростуть. Серед них і на гарячу воду. Так от, я підрахувала, що набагато дешевше буде користуватись одноразовим посудом, ніж, скажімо, щодня мити фаянсовий чи емальований. Оце зараз розвантажусь і ще кілька ходок зроблю.

Реакція була миттєва. Через кілька хвилин до магазину з величезними мішками попрямували по одноразовий посуд голова кооперативу Ганна Бігунець, консьєржки Нонна Рубченко, Вероніка Задворна та Катерина Плакса. Навздогін, шкутильгаючи на праву ногу, поспішав сантехнік Ігор Тимоха. А за ним – ще чоловік із тридцять.

– Досвід – велике діло, – кинула їм услід Євдокія Петрівна. – Отож учіться, поки я ще жива, – не помилитесь!

(Далі буде)

МІЖ...НАРОДНІ ДУМКИ...

- * Найкращий захист від пограбування – бідність.
- * На рідному порозі спотикаються лише блудні сини.
- * Кланяються з поваги, зі страху і з вигоди.
- * Державний Гімн на устах – ще не патріотизм у серці.
- * Ворога по зубах не розпізнаєш.
- * Від чухання лоба перейшов на чухання потилиці.
- * Дурість не проспий, а мудрості у сні не наберешся.
- * Брехню на язик кладуть мізки безчесної людини.
- * Чорна заздрість бере початок від людської нездалості.
- * Якщо Бог не дав таланту, його випрошують у сатани.
- * При лінивій роботі чахнуть зуби у роті.
- * Заїки брешуть повільно.

м. Рівне.

Юрій БЕРЕЗА.

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Хунта переслідує людей, котрі бажають миру з великою Росією».

Ганна Герман,
політична фігурантка.

Бджола

Байдак-Бджола, покинувши медок,
Понадилась літати до панських тарілок;
В панів же ласощів хватили не хватили,
А рідний свій медок на трутнів прогостила.
Взялась моя Бджола, та пізно вже, за ум!

До шкоди розум – так;
а після шкоди – глум.

Левко **БОРОВИКОВСЬКИЙ**
(1806–1889).

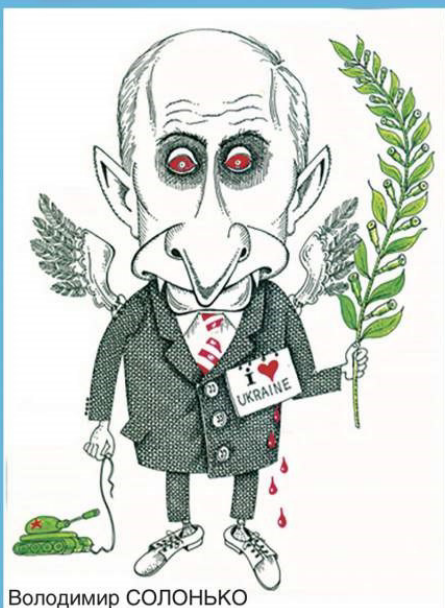
Рубрику веде Валентин **ШУЛЬГА**.

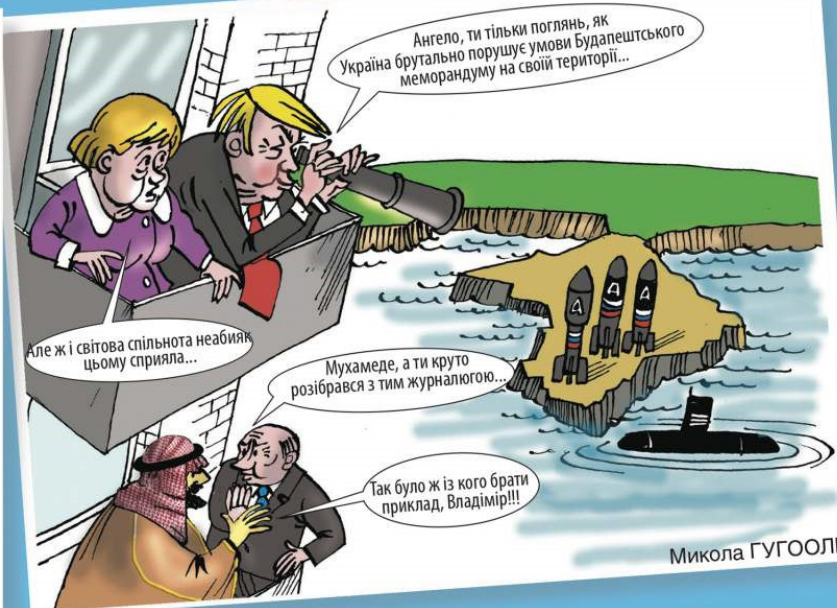
Валерій ЧМИРЬОВ

Микола ГУГООЛЬ

Володимир СОЛОНЬКО

Микола ГУГООЛЬ

АНЕКДОТ ПО-АМЕРИКАНСЬКОМУ

ЗАСЕКРЕЧЕНО

Новий шеф розвідувальної служби знайомиться з підлеглими.

– А ви хто? – питає він, завітавши в черговий кабінет.

– Наш відділ настільки засекречено, сер, що навіть я, його начальник, не знаю, чим він займається.

ЧУДОВА ДОЛИНА

Піднявшись у гори, батько, відхекавшись, каже маленькому сину:

– Поглянь, яка чудова долина внизу під нами, яка мальовнича річка!

– Навіщо ж, – питає син, – ми три години тарабанилися вгору, якщо внизу так добре?

ТРИ БАСЕЙНИ

Нафтовий король, техасець розповідає приятелеві, що збирається побудувати у себе три басейни.

– Чому три? – дивується той.

– Один – із дуже теплою водою, другий – із прохолодною, а третій – без води.

– А навіщо ж тобі басейн без води?

– Ти не уявляєш, скільки запрошених не вміють плавати!

ХТО ПОЗНАЙОМИВ?

– А кому ти зобов'язаний знайомством зі своєю дружиною?

– Ми познайомилися абсолютно випадково, і, на жаль, я нікого не можу в цьому звинуватити.

ПОСВАРИВСЯ

Чоловік посварився з жінкою. Кинув у валізу кілька сорочок і крикнув:

– Поїду! Поїду кудись на дікі острови. Краще жити серед людоджерів, ніж залишатися під одним дахом із тобою!

Він вийшов, грюкнув дверима, але за кілька хвилин повернувся.

– Тобі знову пощастило, на вулиці дощ...

ЯК ПРИЙНЯВ?

– Як вас прийняв Джонсон?
– Не можна сказати, щоб надто гостинно. Але на стіл щось поставив. Здається, попільничку.

СПРОБА

Коли почалося скорочення штату, директор, що відзначався тактовністю, викликав до себе одного зі службовців.

– Я просто не уявляю собі, як ми будемо обходитись без вас, – зітхнув він, – але, у всякому разі, з першого числа ми зробимо таку спробу.

У ЗООПАРКУ

Батько повів дітей до зоопарку. Їм дуже хотілося побачити живих мавп.

– На жаль, – сказав сторож, – нині шлюбний період, і мавпи усамітнілися.

– А якщо кинути в клітку що-небудь смачненьке, – поцікавився батько, – як ви вважаєте, вони вийдуть?

– А ви б вийшли? – спитав сторож.

НЕ МОЖЕ ЗНАЙТИ

Молода пара увірвалася до ювелірного магазину і стала нервово розглядати дорогі персні та браслети. Юнак почав гарячково нишпорити по кишенях. Нарешті його супутниця сказала хазяїну магазину:

– О'кей, ми заглянемо пізніше. Мій наречений ніяк не може знайти свій пістолет.

ОПТИМІСТ

– Що будемо робити, Білі? – простогнав редактор. – Протягом доби не відбулося жодного скандального випадку, жодного вбивства, жодної крупної крадіжки, зґвалтування! Що ж ми даватимемо на першу смугу?

– Не гарячкуйте, шеф. Що-небудь обов'язково трапиться. Я оптиміст і вірю в наших людей.

Підготував Тимофій ПРОКОПЕНКО.

Відповідь на хрестослів, уміщений у «Перці» №10.

По горизонталі: 7. Тіпонька. 8. Зарплата. 11. Стратег. 12. Квартал. 14. Тайм. 15. Орша. 16. Нарішкіно. 17. Чистота. 19. Торбина. 21. Кагла. 23. Анклав. 25. Рапіра. 26. Самогон. 29. Крісто. 30. Ковбик. 32. Цироз. 35. Грінпіс. 37. Учитель. 38. Комерсант. 39. Скат. 40. Нога. 41. Асонанс. 43. Компост. 45. Котлован. 46. Ескадрон.

По вертикалі: 1. Підпасич. 2. Гнат. 3. Україна. 4. Патріот. 5. «УПСА». 6. Старшина. 9. Темрюк. 10. Евріка. 11. Сметана. 13. Ломбард. 18. Телевісті. 20. Обпливаюча. 22. Гонорар. 24. Васко. 25. Ранок. 27. Граната. 28. Диктант. 31. Бракороб. 32. Цемент. 33. Зразок. 34. Алігатор. 36. Скандал. 37. Утопіст. 42. Слон. 44. Сват.

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дані паспорта, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський), 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06.2013 р. Підписано до друку 30.11.2018 р. Формат 70х100/8. Замовлення № 15582. Загальний наклад 17 696 прим. Виходить 1 раз на місяць. Передплатні індекси: 97835, 60734. Ціна договірна.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 11(23) листопад 2018

КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує

КРИСЛОВЛАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Свирид ГОЛОХВАСТОВ-онук

(працює на авторитарних засадах)

Йозеф ШВЕЙК-молодший

(працює на демократичних засадах)

ГОЛОВА ПРЕЗИДІ

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

Юрій ІЩЕНКО

Пильне око пантрування регламенту

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕДСТАВНИК

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,

супермайстер сатиричного пера

СЕКРЕТАР ПРЕЗИДІ

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ

Заслужений журналіст України

ВЕРХОВНА РЕДАКЦІЙНА РАДА

Головний Заводій Верховної Редакційної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Редакційній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНІС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІNET МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олекса ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИЙ АГЕНТСТВА

«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,

невтомний речник ВРП. Заслужений журналіст України

НАЧАЛЬНИК ВЕРХОВНОЇ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

Павло КАРЛОВ

Заслужений працівник культури України

ПЕРШИЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДИНИН ВРП

Юрій ЦЕКОВ

Фундатор ВРП, історіограф української сатири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські Вісті»,

газета захисту селян України»

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Є.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Почтова адреса для листів: Київ-03047, а/с 43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Головний редактор: Юрій ІЩЕНКО

Заступник головного редактора:

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ

Голова художньої ради, головний художник:

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Редактори відділів: Сергій ПАЛЬЦУН, Тимофій

ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА, Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ,

Валерій МОМОТ, Сергій СЕМЕНДЯЄВ,

Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

Юридичний відділ: Костянтин СУЛИМА

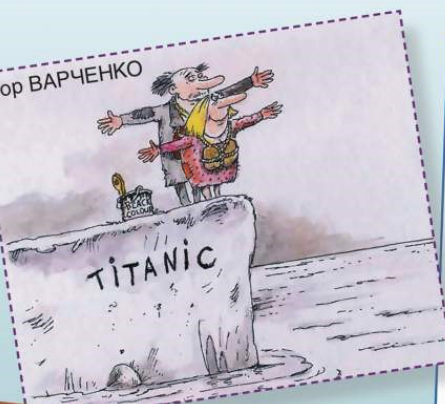
Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

© Перець. Весела республіка. 2018

БАБУСИНІ сторінка

Ігор ВАРЧЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

— Ех, пройшли золоті роки!
Раніше продавиць поглядом роздягав,
а нині очима ковбасу їм!

Олег ГУЦОЛ

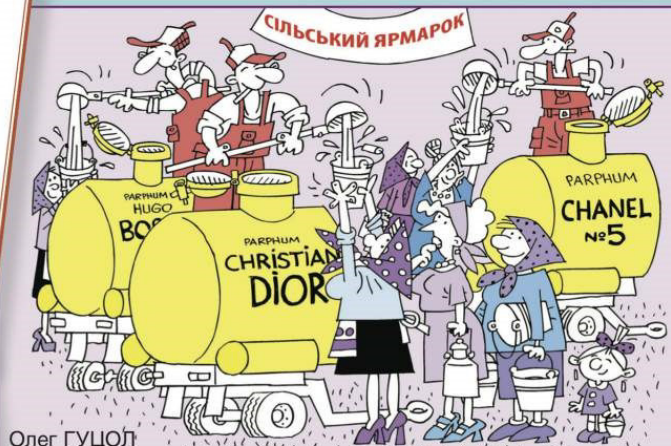
— Що, бабці, до
Києво-Печерської
лаври паломництво
держите?..

— Та якби ж то!
Автобуси в районі
не ходять, у лікарню
пішки добраємось!

Олег ГУЦОЛ

СІЛЬСЬКИЙ ЯРМАРОК

Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ

ЄДИНЕ
ВІКНО РЕЄ
ПІДР

Ще потрібна довідка
від ваших батьків...

Валерій ЧМИРЬОВ

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЦЬ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net